

Sag T-72/99

Karl L. Meyer

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»OLT — projekt finansieret af Den Europæiske Udviklingsfond (EUF) —
erstatningssøgsmål — berettiget forventning — Kommissionens
kontrolforpligtelse«

Rettens dom (Tredje Afdeling) af 27. juni 2000 . . . . . II-2524

Sammendrag af dom

1. Retspleje — stævning — formkrav — angivelse af søgsmålets genstand — kort fremstilling af søgsmålsgrundene — påstand om betaling af erstatning for skade forvoldt af en fællesskabsinstitution
[EF-statutten for Domstolen, art. 19 og 46; Rettens procesreglement, art. 44, stk. 1, litra c)]
2. Erstatningssøgsmål — selvstændig karakter i forhold til annullationssøgsmål — søgsmål, hvorved der tilsigtes en ophævelse af en individuel beslutning, der er blevet endelig — afvisning
(EF-traktaten, art. 178 og art. 215, stk. 2 (efter ændring nu art. 235 EF og art. 288, stk. 2, EF))

3. *De oversøiske landes og territoriers associering — Rådets gennemførelse — afgørelse 80/1186 — Den Europæiske Udviklingsfonds finansiering af programmer — finansieringsaftale — manglende kontraktforhold mellem Kommissionen og sagsøgeren — erstatningssøgsmål anlagt mod Kommissionen — Fællesskabets ansvar — betingelser (EF-traktaten, art. 178 og art. 215, stk. 2 (efter ændring nu art. 235 EF og art. 288, stk. 2, EF); Rådets afgørelse 80/1186)*

1. Ifølge artikel 19 i EF-statutten for Domstolen, som ifølge samme stats artikel 46, stk. 1, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal stævningen bl.a. angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. En stævning, hvori der nedlægges påstand om erstatning for skader forvoldt af en fællesskabsinstitution, må, for at opfylde disse krav, indeholde en sådan angivelse af omstændighederne, at det kan fastslås, hvilken adfærd fra institutionens side der sigtes til, grundene til, at sagsøgeren mener, at der består en årsagsforbindelse mellem institutionens adfærd og den skade, der påstås at være lidt, samt skadens karakter og omfang.

forhold til andre retsmidler, hvorfor afvisning af en sag for så vidt angår en påstand om annullation i princippet ikke kan medføre, at sagen også skal afvises for så vidt angår en påstand om erstatning for et tab, der hævdes at være lidt som følge af den retsakt, som kunne påstås annulleret. Det forholder sig dog anderledes i det tilfælde, hvor der med erstatningssøgsmålet reelt tilsigtes en ophævelse af en individuel beslutning, der er blevet endelig, og søgsmålet således udgør en omgåelse af proceduren for annullationssøgsmål.

(jf. præmis 36)

(jf. præmis 30)

2. Erstatningssøgsmålet efter traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2 (nu artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF), er indført som et selvstændigt retsmiddel med en særlig funktion i

3. Selv om der ikke i medfør af finansieringsaftalen i et beplantningsprogram, som planlægges inden for rammerne af de oversøiske landes og territoriers associering, er noget kontraktforhold mellem Kommissionen og sagsøgeren, der driver en sådan plantage, kan Fællesskabet i henhold til traktatens artikel 215, stk. 2 (nu artikel 288, stk. 2, EF), være erstatningsansvarlig for skade, som tredjemand har lidt som

følge af den delegeredes handlinger i forbindelse med udøvelsen af hans hverv. Fællesskabets ansvar forudsætter imidlertid, at sagsøgeren ikke blot beviser, at den adfærd, som bebrejdes den pågældende institution, er retsstridig, men også, at der reelt foreligger et tab, og at der er årsagsforbindelse mellem denne adfærd og dette tab,

hvilket tab desuden skal være en tilstrækkelig direkte følge af den adfærd, der bebrejdes institutionen.

(jf. præmis 47, 48 og 49)